

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 1
7 Jan.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

29 ärg.
1912.

Gott nytt år!

Matt. 2: 1—12.

ott nytt år tillönska vi barnen i Sveriges hem och söndagsskolor! Blive det nya året fullt av glädje och välsignelse i Jesu Kristi gemenskap! Det är endast hos honom, som vi finna frid och lycka.

De vise från Österland, som vi läsa om i dag i våra söndagsskolor och i våra hem, kunde ingen full välsignelse få, förrän de sökt och funnit Jesus.

Där fanns i Österlandet en hel skara vise och i stjärnkunskapen mycket hemmastadda män. De voro alla överens om att den stjärna, som de alla sett framträda på himmeln, icke var någon vanlig stjärna. Det var ingen av de många tusen fixstjärnor, som de givit namn och sammanfört i stjärnbilder. Det var ingen klart lysande planet och ingen av de då och då uppträdande kometerna. Den var alldeles olik alla andra stjärnor. De blevo förvissade om, att Gud låtit denna stjärna träda fram såsom en budbärarinna om, att något oändligt stort hade timat i världen.

De kommo snart till klarhet också därom, att stjärnans framträdande var ett budskap om att den av Israels profeter bebådade konungen och världsfrälsaren var född. När de vises råd i fjärran Österland blivit eniga härom, då utse de tre av sina främste och mest ansedda att färdas till Juda för att bringa den nyfödde sin hyllning.

Så sitta då nu de vise männen på kamelryggarna. Den svalaste tiden

på dygnet är natten, och under Österlandets stjärnljusa nätter rida de fram över ödsliga stepper och bördiga dalar, tills de slutligen uppnå konungastaden i Juda, det mångbesjungna Jerusalem. Här uppsöka de konungaborgen och spörja: "Var är den nyfödde Judarnas konung? Ty vi hava sett hans stjärna i Östern och hava kommit för att tillbedja honom".

Vid uttalandet av dessa ord blev konung Herodes i Jerusalem förfärad och stadens hela befolkning med honom. Herodes var en elak och ond man, en dålig människa, som mördat sin egen hustru och tre av sina söner. Herodes var nu rädd för att mista sin tron, och stadens invånare fruktade att han skulle börja att rasa och våldföra sig emot dem.

Och att han hade ont i sinnet, det förstå vi därav, att han av de skriftlärde utforskade, varest Kristus skulle födas och av de vise, under vilken tid stjärnan hade lyst. Han sänder sedan de vise till Betlehem att forska noga efter barnet, och när de funnit det, skulle de underrätta honom därom, på det att också han måtte komma och tillbedja det. Detta Herodes tal var nu bara skrymteri. Han tänkte visst inte tillbedja Jesusbarnet. Han ämnade i stället mörda det.

De vise fortsätta sin färd till Betlehem, där de gingo in huset och funno Josef och Maria och barnet. Och de föllo ned och tillbådo Jesusbarnet och öppnade sina förråd och framburo åt det

skänker av guld, rökelse och myrra. Han skulle vara deras konung och herre, honom ville de hylla och följa. Men till den falske och grymme Herodes vände de aldrig åter. De hade fått uppenbarelse om hans ränker, varför de foro en annan väg hem till sitt land igen.

Vi förstå, att det blev nyår för de vise, sedan de funnit Jesus. Och de funno honom, därför att de följde stjärnan.

Så är det ock Guds mening, att vi skola följa Guds heliga ords strålände stjärna. Den skall leda oss och lysa oss, så att vi finna Jesus och glädjen och välsignelserna i honom. Om vi, såsom de vise gjorde, i ödmjukhet och tillbedjan hylla honom såsom vår konung och frälsare, då blir det ock vår glädje och hjärtelust att följa honom och tjäna honom, icke blott under detta nya år utan i alla våra dagar.

Det är en välsignelse att så få börja året med Jesus och känna sig vara ett Guds barn. Gud har tagit oss sig själv till barn genom Jesus Kristus. Ah, vad du får ett gott nytt år, du, som är ett litet Guds barn genom tron på Jesus!

Då vet jag, att du har en innerlig och varm nyårsönskan till dig själv. Du önskar att under detta nya år vandra i ljuset inför Guds ögon och fly allt, som är fult och styggt och opassande. Du vill vara ett gott och fromt Guds barn. Herren give dig sin nåd därtill! *J. B. Gauffin.*

Gunnars nyårsdröm.

Med teckning.

"Tänk efter nu förr'n nya året gryr,
Tänk efter vem ni hälst av allt vill följa,
Vem ni vill hava med, som färden styr
Fram över solklar eller nattsvart bölja,
Och varifrån ni kraft och hjälp skall få."
Så talte Gunnars far till sina små.

När Gunnar gick till sängs i nyårskväll,
Han ännu på sin faders maning tänkte. —
"Gud, lär mig du att bliva god och snäll."
Så bad han tyst, när nyårsnatten sänkte
Sitt mörker över sjö och äng och skog,
Och gamla året sista avsked tog.

Så kom till Gunnar fram en ståtlig man,
Han svängde svärd, han rasslade med lansar,
Och solblank sköld på armen hade han,
Och därtill var han klädd i hjälm och pansar.
Till Gunnar sa' han: "Följ mig, ungersven,
Ty aldrig kan du få en bättre vän!"

Så kom en annan in "Kom nu", han sa,
"Och gå med mig det nya årets dagar,
Och du skall få det riktigt gott och bra
Och göra bara just vad du behagar,
Du skall ej läsa mera, än du vill,
Och ej med minsta syssla hjälpa till!"

Jag är så stark, jag är så lång och stor,
Jag har så många blanka, goda vapen,
Och ingen kan besegra mig, jag tror.
Försöka det är rena galenskapen!
Säg, Gunnar, går du med herr Övermo!?"
Så talte han, där hög och rak han stod.

Ja, det var Lättjan, och sen kommo fler,
Som alla ville Gunnar sällskap bjuda,
Men då till sist en ljus gestalt han ser
Och hör en klar och mäktig stämma ljuda:
"Jag är Guds sändebud, som frågar dig,
Om du vill följa mig på livets stig?"

Med hjämad Gunnar såg hans stolta min,
Men då kom där i samma stund en annan.
Han dockade, han var så slät och fin,
Men han drog hatten djupt, djupt ned i pannan.
Och blicken irrade beständigt kring,
Han kunde ej se lugnt på någonting.

Vill du gå framåt uti ödmjukhet
Och skriva tro och sanning på din fana
Och öva kärlek och barmhärtighet,
Då kan du vandra trygg din levnadsbana,
Ty då jag städse vid din sida går! —
Säg, går du med mig under detta år?"

"Följ mig", han sade, "under detta år! —
På slingervägar, om ej andra finnas,
Vi ta oss fram. Du skall få se det går,
På något sätt skall nog vår åtrå vinnas!
Osanning bruka människor kalla mig.
Kom med, jag skall nog jämna ut din stig."

Och Gunnar svarar: "Ja, dig följer jag,
Tag här min hand, o, himlabud, du rena!
Dig vill jag följa i den goda dag
Och uti svåra dagar, dig allena!" —
Så vaknar han, alltsammans har han drömt,
Men aldrig har sin nyårsdröm han glömt.

ELIN NORDIN.

De vise männens färd.

Med teckning.

Det tindrar en stjärna i Österland
På himmel, som välvs över steppens sand.
"Vad männe den stjärnan bringar för bud
Till jordlivets barn från himlarnas Gud?"

De vise nu färdas från land till land
I vilddjurstrakt, över steppernas sand.
Men stjärnan, de skådat, hon lyser dem
Till krubban och barnet i Betlehem.

Så spörja de vise och undra också,
Om inte den kungen är kommen ändå,
Som Israels siare bådadt vår jord
Med frälsning för alla i söder och nord.

Där falla de ödmjukt till barnets fot
I helig tillbedjan och syndabot.
De offra sin jordiska rikedom
Till frälsarn, som vilar där barnafrom.

Helt visst. Nu till Juda vi styra vår färd
Att bringa den kungen vår hyllningsgård,
Som lättar vår börd och krossar vårt ok
Och byter i glädje sorgernas dok.

O, heliga barn, som vilar så blid
På krubbans strå, giv oss himmelens frid!
Och tag våra hjärtan, vårt myrra och guld
Och bliv för oss alla en frälsare huld!

J. B. GAUFFIN.

GUNNARS NYÅRSDRÖM.

DE VISE MÄNNENS FÄRD.

Mors stöd.

ur skulle detta gå?

Paul satt i den trånga trappuppgången i huset inne på gården.

Den första snön hade kommit i dag, och de andra barnen i huset voro i full lek nere på gården.

Av den våta, smutsiga snön försökte de bygga en fästning, men det såg smått ut med det arbetet. Likväl tycktes glädjen vara stor där nere på gården.

Paul hörde fröjderop emellanåt, men han kände ingen längtan att gå ned till dem. Han satt i trappan med huvudet stött i handen och tänkte.

Lyckligtvis voro de andra så apptagna av sin lek, att de icke saknade honom, utan han fick sitta i fred.

Tankarna foro runt i det lilla huvudet, och livets sorger hade redan satt sitt märke på det lilla, bleka ansiktet. Allting tycktes nu se så mörkt ut för honom.

Tiden gick fort framåt mot jul nu, och när han tänkte på förra julen, då de bodde i det vackra huset i en annan del av staden — då kommo tårarna. De lekte då i ett stort, vackert rum, och solen sken så vackert genom fönstret in till dem. Och lille bror — ja, han mindes alltsammans så väl — lille bror hade släppt sig för första gången på själva julaftonen och för första gången stultat i väg på egna ben emot far, då han på midnatten kom hem med en julgran.

En fuktig vindpust strök in genom det öppna trappfönstret — och Paul drog sig tillsammans i hörnet.

Det var så lagom mörkt; han visste icke huru det kom sig, men han var nu liksom rädd för ljuset.

Det var ju det förfärliga, att far i våras började dricka, och så miste han sitt fasta arbete.

Mor ville inte, att det skulle bli känt, och så började hon taga emot sömnafrån en affär. Men hon kunde inte ensam klara alltsammans. De måste flytta bort från

det vackra huset med de ljusa rummen och till en utkant av staden. Där var hyran billigare, och man kunde lättare gömma sig undan där, ty ingen kände dem. Men mor hade blivit så mager och såg så eländig ut, och de vackra möblerna hade gått på "stampen".

Till och med lille bror, som förr var så tjock och rund — till och med han hade blivit en annan. Liten och blek var han nu, och ögonen de blevo så underligt stora och mörka i det lilla allvarssamma anletet.

Bara lille Arne var oförändrad. Om han bara fick mat och däremellan fick vara ute, så var han lika glad. Han gnolade och sjöng dagen lång. Men Arne var ju bara fem år. Det var då gott, att han skrattade och var glad. Ty mor kunde inte stå emot hans leende och hans många infall. Så att han blev solen i det annars så dystra hemmet.

Paul var ju snart nio år, och han kände det som en plikt att hjälpa mor och de andra så gott han kunde.

Mor hade låtit skriva in honom i en nykterhetsförening och enträget förmanat honom, att han aldrig, aldrig skulle förtära spritdrycker. Och med armarna om mors hals hade han lovat att aldrig göra det. Och han skulle alltid minnas detta löfte, det kände han.

Men stackars far då! Han som alltid hade varit så snäll emot dem och lekt med dem.

Nu var det så, att om han en dag inte var drucken, så voro de likväl rädda för honom allesammans. Till och med lille bror drog sig bort i ett hörn och såg allvarligt på honom. Och Arnes skratt förstummades, när far kom in.

Men allra värst hade det varit sedan i går kväll. Paul tog sig ofrivilligt åt huvudet. Det gjorde så ont i bakhuvudet, där var en stor "kula", och den hade far själv givit honom.

De hade inte haft annan mat än hav-

regröt i över en vecka, och i går fanns det inte pengar till mjölk heller, så att lille bror ville inte äta.

Han grät sig till sömns i mors famn, medan Paul själv och Arne sväljde och sväljde. Gröten växte så underligt i munnen, när de inte fingo mjölk till den.

Mor fick dem slutligen alla i säng, och sedan satte hon sig att sy vid den lilla lampan. Arne och lille bror sovo, men Paul kunde icke somna.

Emellanåt hörde han mor sucka över sitt arbete och föra handen över pannan. Ah, ja, Paul förstod nog hur det var, mor var alldeles för hungrig för att kunna arbeta. Han visste ju själv, hur bokstäverna i boken brukade gå runt för honom. Han kunde icke läsa, icke förstå. Och han visste, att när han bara var mätt, så gick det utmärkt.

Mor satt länge så i går kväll. Men då ramlade det vid dörren, och far stappade in. Han kunde dock stå på benen, och mor steg upp för att hjälpa honom i säng.

Då slog han henne med knytnäven i huvudet, så att hon föll omkull på golvet. Men det var för mycket för Paul.

"Mor, mor, du får inte dö!" Han skrek i ångest och sprang upp ur sängen.

Då blev han slängd mot sängstolpen, och fars röst viskade hest: "Tig, pojke!"

Men han kom snart på benen igen, knöt sina små händer mot fadern och ropade: "Du kan gärna gå din väg du, — du får inte slå ihjäl mor! Kan du inte gå din väg, hör du!"

Han mindes nu själv, huru han kände det. Inom honom steg upp en sorg så stor, att han inte kunde styra sig, bara gråta.

Då reste sig mor mödosamt upp från golvet och bar honom bort till sängen. Hon kysste honom och försökte få honom att tiga.

"Mor, du blöder — se här!"

Han lyfte sin hand emot henne. Den var blodig, och det blodet hade han fått på sig, då han klappat henne på kinden.

Då öppnade fadern dörren och gick —

efter en lång blick på de två därborta i sängen. Och de sågo icke till far mera. Inte heller i dag hade han kommit.

Ah, vad skulle han kunna göra för mor? tänkte Paul.

Om han bara vore stor, då kunde han hjälpa mor med så mycket. Förtjäna pengar, mycket pengar åt henne, så att de kunde få god mat och flytta till ett vackert hus igen. Men ingen hade användning för en så liten gosse som han.

Och huru skulle det nu bli till jul? Ingen julgran, inga godsaker, inga nya kläder! — Stora tårar runno utför Pauls kinder.

Han torkade bort dem, men så kom han plötsligt att tänka på, vad som hände i skolan i dag.

Kinden blev het, när han tänkte på, att "fröken" kanske förstätt, huru de hade det i hans hem. Och det skulle nog inte mor tycka om. Nej, nej, detta var visst det värsta av alltsammans.

Men det hade ju gått så underligt till. Fröken hade läst ett kapitel i bibeln för dem, och där stod någonting så underligt. Paul kunde inte riktigt minnas, huru det var. Men det var något om en oren ande, som tog sju andra andar med sig. Och då blev det värre i människans inre än förut.

Fröken hade talat med dem om detta, och så hade hon frågat dem, om någon av dem kände till några sådana onda andar. Och Paul hade svarat — ja, det mindes han nu så tydligt: "När man dricker". Då hade fröken sagt, att det var sant, och så hade hon frågat om de sju andra andarna, som dryckenskapen kunde ha med sig, om någon visste om några sådana. Och Paul hade känt det så underligt inne uti sig, att han inte kunde behålla det för sig själv. Han hade räknat upp en hel hop stygga saker, som dryckenskapen förde med sig. Tänk, det var visst mycket mera än sju onda andar.

Han tänkte efter där han satt. Jo, nu mindes han. Han hade sagt, att när man var full, så miste man sitt arbete, så att det inte blev någonting till mat, och att

man gick ute om nätterna och var tillsammans med stygga människor — och att det blev så litet ved i spiseln och olja i lampan därhemma — och att den som var full slog barna sina och hustrun med — och att möblerna måste sättas i pant — och — och — ja, det var visst ändå mera. Han kunde inte komma ihåg allt som han hade sagt. Forts.

O. 10. vv. 7—8. Herodes illfundighet och skrymteri.
T. 11. vv. 9—12. De vise männen hylla Jesusbarnet.
F. 12. vv. 13—15. Flykten till Egypten.
L. 13. vv. 16—18. Barnamordet i Betlehem.
S. 14. vv. 19—23. Återkomsten till Israels land.

Söndagsskoltext för den 14 Januari
2 Sönd. e. Trefaldighet.

Bibelläsning

eller vad står det i nästa söndags text?
Veckan 1—7 jan. 1912.

Återkomsten från Egypten.
Matt. 2: 19—23.

M. 8. Matt. 2: 1—23. När Jesus var född.

Minnesvers: Ps. 91: 4. Med sina fjädrar skall han betäcka dig, och under hans vingar skall du finna tillflykt; hans tro'asthet är sköld och skärm.

T. 9. vv. 1—6. De vise männens besök i Jerusalem.

BARNAVÄNNEN.

29:de årgången

anmäles härmed till prenumeration för 1912.

“Allting varar sin tid ut, men Guds kärlek tar ej slut.” Så sjunger skalden, och så är det. År 1911 med allt mörkt, tungt och bittert har varat sin tid ut. Men det gångna året bar till oss även mycken glädje och välsignelse. Och allt det goda och ljusa i livet är en utstrålning av Guds kärlek. Därför gömma vi detta i våra hjärtan. Det följer oss in i det nya året liksom Guds kärlek, ty den tar aldrig slut.

När vi för tjuugoåtta år sedan började giva ut denna tidskrift för Sveriges barn, sände vi ut den i den himmelska kärlekens lecken. Och Guds kärlek har, likt en lysande och värmande sol, burit oss och väglett oss i arbetet under alla dessa år. I medvetandet om att Guds kärlek aldrig tar slut utan följer oss in i den nya tiden, gå vi den med glatt mod till möte. Och i förtröstan på att Guds kärlek hädanefter såsom hittills skall lysa oss och visa oss vägen sända vi ut Barnavännen under 1912 med dess 29:de årgång och inbjuda härmed vördsamt till prenumeration.

Tidningens redaktion och ledning blir densamma som under alla föregående år. Åt tidningens innehåll och utstyrelse skola vi ägna den största omsorg, så att Barnavännen alltfört behåller sin plats i allra främsta ledet bland Skandinavians barntidningar. Vi vilja, att friska vindar skola fläktas in bland barnen i hem och söndagsskolor. För de små är endast det bästa gott nog.

Tidningens innehåll blir omväxlande. Såsom hittills kommer den att innehålla ledande uppsatser över något Guds ord, berättelser ur livet och från barnavärlden, från missionsfälten, skildringar ur naturen, geografiska uppsatser och biografier, prisuppgifter m. m. Barnavännen utkommer med ett nummer till varje söndag hela året i åtta stora sidor, rikt och fint illustrerad och tryckt å gott papper.

Tidningens pris å postanstalterna är 1 kr. och 25 öre. Vid rekvisition direkt hos Svenska Missionsförbundets Expedition, Barnhusgatan 10, Stockholm av minst 10 ex. kostar tidn. blott 80 öre exempl.

Som gratisbilaga följer söndagsskolans textbok för 1912 samt ett 16-sidigt sommarnummer för söndagsskolornas sommarläster. Textboken säljes extra för 5 öre ex. För lärare och lärarinnor finnes den omtyckta klass- och textboken interfolierad och bunden till ett pris av 25 öre.

Vi bedja våra vänner i församlingarna och söndagsskolorna att söka sprida Barnavännen i allt vidare kretsar bland Sveriges barn och att snarast möjligt insända rekvisition till Svenska Missionsförbundets exp., Stockholm. Dit sändas ock alla skrivelser om felexpediering, påfyllningar, ändrade adresser o. d. som röra expeditionen.

Uppsala i Januari 1912.

J. B. Gauffin.